

"...

I- İPTAL VE YÜRÜRLÜĞÜN DURDURULMASI İSTEMLERİNİN GEREKÇESİ

İptal ve yürürlüğün durdurulması istemlerini içeren 8.10.2003 günlü dava dilekçesinin gerekçe bölümü şöyledir:

“I. OLAY

12.08.2003 tarih ve 25197 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan 4969 sayılı Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun, çeşitli kanunlarda değişiklik yapmıştır. 4969 sayılı Kanunun, 2380 sayılı Belediyelere ve İl Özel İdarelerine Genel Bütçe Vergi Gelirlerinden Pay Verilmesi Hakkında Kanun'da, 3030 sayılı Büyük Şehir Belediyelerinin Yönetimi Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamenin Değiştirilerek Kabulü Hakkında Kanun'da, 1319 sayılı Emlak Vergisi Kanunu'nda ve 4749 sayılı Kamu Finansmanı ve Borç Yönetiminin Düzenlenmesi Hakkında Kanunda yaptığı değişiklikler Anayasa'ya aykırılıklar içermektedir.

Anayasa'ya aykırı olan bu hükümlerin iptali ve uygulanmaları durumunda giderilmesi olanaksız hukukî durum ve zararlar ortaya çıkacağı için, iptal davası sonuçlanıncaya kadar yürürlüklerinin durdurulması istemi ile Anayasa Mahkemesi'ne iptal davası açılmıştır.

Aşağıda önce, 4969 sayılı Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun söz konusu dava çerçevesinde iptali istenen hükümlerine yer verildikten sonra, iptali istenen hükümlerle ilgili olarak Anayasa'ya aykırılık gerekçeleri açıklanmıştır.

II. İPTALİ İSTENEN HÜKÜMLER

1) 4969 sayılı Kanunun 6 ncı maddesinin 02.02.1981 tarih ve 2380 sayılı Kanuna eklediği Geçici Madde 4

4969 sayılı Kanunun 6 ncı maddesi aynen aşağıdaki gibidir:

“MADDE 6.- 02.02.1981 tarihli ve 2380 sayılı Belediyelere ve İl Özel İdarelerine Genel Bütçe Vergi Gelirlerinden Pay Verilmesi Hakkında Kanuna aşağıdaki geçici madde eklenmiştir.

Geçici Madde 4. - 2003 yılının sonuna kadar, 1 inci maddede yer alan “% 6” pay oranı “% 5” olarak uygulanır.”

İptali istenen hüküm, Geçici Madde 4'tür.

2) 4969 sayılı Kanunun 7 nci maddesinin 27.06.1984 tarih ve 3030 sayılı Kanuna eklediği Geçici Madde 9

4969 sayılı Kanunun 7 nci maddesi aşağıdaki gibidir:

“MADDE 7.- 27.06.1984 tarihli ve 3030 sayılı Büyük Şehir Belediyelerinin Yönetimi Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamenin Değiştirilerek Kabulü Hakkında Kanuna aşağıdaki geçici madde eklenmiştir.

Geçici Madde 9. - 2003 yılının sonuna kadar, 18 inci maddenin birinci fıkrasının (b) bendinde yer alan ve halen “% 4.1” olarak uygulanan “% 3” pay oranı “% 3.5” olarak uygulanır.”

İptali istenen hüküm, Geçici Madde 9'dur.

3) 4969 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin (a) fıkrasının 4749 sayılı Kanunun 9 uncu maddesinin sonuna eklediği fıkranın üçüncü cümlesi

4969 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin (a) fıkrasının 4749 sayılı Kanunun 9 uncu maddesinin sonuna eklediği fıkra şöyledir:

“Türkiye Cumhuriyeti adına, yabancı ülke ve kuruluşlara yapılacak savunma ve güvenlik amaçlı hibe ve yardımlarla ilgili görüşmelerde bulunmaya ve andlaşmalar imzalamaya, Cumhurbaşkanı ve Başbakanın yetkileri saklı kalmak kaydıyla, Bakanlar Kurulu kararı ile belirlenecek kişi ve kuruluşlar yetkilidir. Yabancı ülkelere bu amaçla verilecek hibe ve yardım karşılıkları Maliye Bakanlığı bütçesine konulacak ödenekten karşılanır. Söz konusu andlaşmalar Bakanlar Kurulu kararı ile yürürlüğe girer. Andlaşmada belirtilen nakdi hibe ve yardımlar bütçeye gider kaydedilerek T.C. Merkez Bankasında ilgili ülke adına döviz cinsinden açılacak hesaba aktarılabilir. Ödemeler, andlaşma hükümleri çerçevesinde ve Maliye Bakanlığınca belirlenecek esaslar dahilinde ilgili hesaptan yaptırılır.”

İptali istenen; “Söz konusu andlaşmalar Bakanlar Kurulu Kararı ile yürürlüğe girer” cümlesidir.

4) 4969 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin (c) fıkrasının değiştirdiği 4749 sayılı Kanunun 17 nci maddesinin (B) fıkrasının birinci paragrafındaki “05.05.1969 tarihli ve 1173 sayılı Milletlerarası Münasebetlerin Yürütülmesi ve Koordinasyonu Hakkında Kanun ile 31.05.1963 tarihli ve 244 sayılı Andlaşmaların Yapılması, Yürürlüğü ve Yayımlanması ile Bazı Andlaşmaların Yapılması İçin Bakanlar Kuruluna Yetki Verilmesi Hakkında Kanun” ibaresi

4969 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin (c) fıkrasının değiştirdiği 4749 sayılı Kanunun 17 nci maddesinin (B) fıkrasının birinci paragrafı şöyledir:

“05.05.1969 tarihli ve 1173 sayılı Milletlerarası Münasebetlerin Yürütülmesi ve Koordinasyonu Hakkında Kanun ile 31.05.1963 tarihli ve 244 sayılı Andlaşmaların Yapılması, Yürürlüğü ve Yayımlanması ile Bazı Andlaşmaların Yapılması İçin Bakanlar Kuruluna Yetki Verilmesi Hakkında Kanun ile ilgili yılı bütçe kanunlarının bu Kanuna aykırı hükümleri uygulanmaz.”

İptali istenen; “05.05.1969 tarihli ve 1173 sayılı Milletlerarası Münasebetlerin Yürütülmesi ve Koordinasyonu Hakkında Kanun ile 31.05.1963 tarihli ve 244 sayılı Andlaşmaların Yapılması, Yürürlüğü ve Yayımlanması ile Bazı Andlaşmaların Yapılması İçin Bakanlar Kuruluna Yetki Verilmesi Hakkında Kanun” ibaresidir.

5) 4969 sayılı Kanun'un 10 uncu maddesinin (c) fıkrasıyla 28.3.2002 tarihli ve 4749 sayılı Kamu Finansmanı ve Borç Yönetiminin Düzenlenmesi Hakkında Kanunun 17 nci maddesine eklenen “C” fıkrası

4969 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin (c) fıkrasıyla 4749 sayılı Kanunun 17 inci maddesine eklenen “C” fıkrası aynen şöyledir:

“C) Bu Kanun gereği imzalanan andlaşmalar 23.05.1928 tarihli ve 1322 sayılı Kanun hükümlerinden muaf olup Resmi Gazetede yayımlanmaz.”

6) 4969 sayılı Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun Geçici Madde 3'ünün ikinci fıkrası

4969 sayılı Kanunun Geçici 3 üncü maddesinin ikinci fıkrası aşağıdaki gibidir:

“2003 yılı sonuna kadar, 29.07.1970 tarihli ve 1319 sayılı Emlak Vergisi Kanununun geçici 19 uncu maddesinde yer alan “% 5” pay oranı “% 4.5” olarak uygulanır.”

III. ANAYASA'YA AYKIRILIK İDDİALARININ GEREKÇESİ

1) 4969 sayılı Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun 6 ncı Maddesinin 02.02.1981 tarih ve 2380 Sayılı Kanuna Eklediği Geçici Madde 4'ün Anayasa'ya Aykırılığı

2380 sayılı Belediyelere ve İl Özel İdarelerine Genel Bütçe Vergi Gelirlerinden Pay Verilmesi Hakkında Kanuna 4969 sayılı Kanunun 6 ncı maddesiyle eklenen geçici madde ile, 2003 yılının sonuna kadar, 2380 sayılı Kanunun 1 inci maddesinde yer alan Genel Bütçe vergi gelirleri tahsilat toplamının “% 6”sına tekabül eden pay oranının “% 5” olarak uygulanması hükme bağlanmıştır.

Bilindiği gibi, 2003 Mali Yılı Bütçe Kanununun 51. maddesinin (v) fıkrasında yapılan düzenleme ile 2003 yılı Şubat ayı gelirlerinin dağıtımından başlamak üzere 02.02.1981 tarihli ve 2380 sayılı Kanunun 1 inci maddesinde yer alan “% 6” pay oranının “% 5” olarak uygulanması hükme bağlanmıştır.

Ancak CHP, Bütçe Kanununun bu hükmünün Anayasa'ya aykırılığını ileri sürerek bu maddenin yürürlüğünün durdurulmasını ve iptalini talep etmiş ve Anayasa Mahkemesi de, E. 2003/41, K. 2003/8 (Yürürlüğü Durdurma) ve 17.7.2003 tarihli kararı ile 2003 Mali Yılı Bütçe Kanunu'nun 51 inci maddesinin (v) fıkrasının yürürlüğünü durdurmuştur.

Anayasa Mahkemesi'nin bu kararından sonra 12.08.2003 tarih ve 25197 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan 4969 sayılı Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun; 6 ncı maddesinin 2380 sayılı Belediyelere ve İl Özel İdarelerine Genel Bütçe Vergi Gelirlerinden Pay Verilmesi Hakkında Kanuna eklediği Geçici Madde 4 ile, tekrar 2003 yılının sonuna kadar, 1 inci maddede yer alan Genel Bütçe vergi gelirleri tahsilat toplamının “% 6”sına tekabül eden pay oranının “% 5” olarak uygulanması esası getirilmiştir.

Anayasa'nın 127 nci maddesinin son fıkrasında “yerel yönetimlere görevleri ile orantılı gelir kaynakları sağlanır” ilkesi yer almaktadır.

Bu ilke yerel yönetimlerin yerine getirmek zorunda oldukları kamu hizmetleri ile orantılı, sürekli ve düzenli gelir kaynakları sağlamayı, merkezi yönetim için bir ödev haline getirmektedir.

Söz konusu “Geçici Madde 4”te yapılan düzenleme ise, yerel yönetimlerin gelir kaynaklarını azaltmak suretiyle onların görevleri ile orantılı gelir kaynaklarına sahip olmasını engellemekte ve dolayısı ile Anayasa'nın 127'nci maddesinin son fıkrasına aykırı bir nitelik taşımaktadır.

Bütçelerini ve yatırımlarını mevcut gelir kaynaklarını göz önünde tutarak planlayan yerel yönetimlerin gelirlerinde azalma meydana getirecek uygulamalar ve yeni yasal düzenlemeler, yerel yönetimlerin yerine getirmek zorunda oldukları kamu görevlerinde aksamalara neden olacaktır.

Yerel yönetimlerin üstlendikleri yükümlülükleri zamanında, uygun bir şekilde yerine getirmesinin ve gelirlerinin sürekliliği ile düzenliliğinin yaşamsal önemi vardır. Yerel yönetimlere yeterli mali kaynak sağlanması anayasal bir zorunluluktur.

Diğer yandan yerel yönetimlerin bütçelerini ve yatırımlarını mevcut yasalarda gösterilen gelir kaynaklarına dayanarak planlamalarından ve bunları uygulamaya koymalarından sonra, aynı bütçe yılı içinde yasalarda bu görevleri azaltıcı değişiklikler yapılması, Anayasa'nın 2 nci maddesinde yer alan hukuk devleti ilkesinin temel unsurları olan hukuk güvenliği ve hukuk istikrarına da aykırı bir durumdur.

Merkezî yönetim, yerel yönetimlerin görevlerini gereği gibi yerine getirebilmelerini sağlamada onlara yardımcı olmalıdır. Merkezi yönetim ile yerel yönetimlerin karşılıklı bağ ve ilişkilerinin bu doğrultuda düzenlenmesi, yerel yönetimlere yerine getirmek zorunda oldukları kamu hizmetleri ile orantılı, sürekli ve düzenli gelir kaynaklarının sağlanması gerekmektedir.

Anayasa'da yer alan hukuk devleti ilkesi, Anayasa'nın temel ilkelerinden biridir. Hukuk devleti; yönetilenlere hukuk güvenliği sağlayan, adaletli bir hukuk sistemine dayanan devlet düzeninin adıdır. Hukuka güvenin, kamu düzeninin ve istikrarın korunması hukuk devleti ilkesine bağlılık ile mümkündür.

Hukuk devleti kavramını ortadan kaldırıcı nitelikte sonuçlara yol açan uygulamalar Anayasa'nın 2 nci maddesinde açıklanan “Türkiye Cumhuriyeti sosyal bir hukuk devletidir.” hükmüne aykırılık oluşturacağı gibi toplumsal kararlılığı hukuksal güvenceyi ortadan kaldırır, belirsizlik ortamına neden olur ve kabul edilemez. Anayasa'nın herhangi bir hükmüne aykırı bir düzenlemenin Anayasa'nın üstünlüğü ve bağlayıcılığı ilkelerini ifade eden Anayasa'nın 11 inci maddesi ile bağdaşması da beklenemez.

Bu düzenlemenin Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartına da uygun olmadığı ortadadır. Bilindiği gibi, 3723 sayılı Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartının Onaylanmasının Uygun Bulunduğuna Dair Kanun 08.05.1991 tarihinde kabul edilerek 21.05.1991 tarih ve 20877 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanmıştır. Bakanlar Kurulu, Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartını, 06.08.1992'de 92/3398 sayılı Karar ile onaylamış ve Bakanlar Kurulu Kararı 03.10.1992 tarih ve 21364 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanmıştır.

Söz konusu Şartın, Yerel Makamların Mali Kaynakları başlıklı 9 uncu maddesinde de; ulusal ekonomik politika çerçevesinde, yerel makamlara kendi yetkileri dahilinde serbestçe

kullanabilecekleri yeterli mali kaynaklar sağlanacağına; yerel makamların mali kaynaklarının Anayasa ve kanunla belirlenen sorumluluklarla orantılı olacağına ilişkin hükümler yer almaktadır.

Yukarıda açıklanan nedenlerle, 2380 sayılı Belediyelere ve İl Özel İdarelerine Genel Bütçe Vergi Gelirlerinden Pay Verilmesi Hakkında Kanuna 4969 sayılı Kanunun 6 ncı maddesiyle eklenen Geçici Madde 4, Anayasa'nın 2 nci maddesindeki hukuk devleti ve Anayasa'nın 11 inci maddesindeki Anayasa'nın bağlayıcılığı ve üstünlüğü ilkelerine ve Anayasa'nın 127 nci maddesinin son fıkrasının son cümlesindeki; mahalli idarelere görevleri ile orantılı gelir kaynakları sağlanır ilkesine açıkça aykırı olup, iptali gerekir.

2) 4969 sayılı Kanunun 7 nci Maddesinin 27.06.1984 Tarih ve 3030 Sayılı Kanuna Eklediği Geçici Madde 9'un Anayasa'ya Aykırılığı

4969 sayılı Kanunun 7 nci maddesiyle; 27.06.1984 tarihli ve 3030 sayılı Büyük Şehir Belediyelerinin Yönetimi Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamenin Değiştirilerek Kabulü Hakkında Kanuna eklenen Geçici Madde 9 ile, 2003 yılı Şubat ayı gelirlerinin dağıtımından başlamak üzere 3030 sayılı Kanunun 18 inci maddesinin birinci fıkrasının (b) bendinde yer alan ve halen “% 4.1” olarak uygulanan “% 3” pay oranının “% 3.5” olarak uygulanması hükme bağlanmıştır.

2003 Mali Yılı Bütçe Kanununun 51. maddesinin (y) fıkrası ile; 2003 yılı Şubat ayı gelirlerinin dağıtımından başlamak üzere 3030 sayılı Kanunun 18 inci maddesinin birinci fıkrasının (b) bendinde yer alan ve halen “% 4.1” olarak uygulanan pay oranının “% 3.5” olarak uygulanması hükme bağlanmıştır.

CHP, Bütçe Kanununun bu hükmünün Anayasa'ya aykırılığını ileri sürerek bu maddenin yürürlüğünün durdurulmasını ve iptalini talep etmiş ve Anayasa Mahkemesi de, E. 2003/41, K. 2003/8 (Yürürlüğü Durdurma) ve 17.7.2003 tarihli Kararı ile 2003 Mali Yılı Bütçe Kanunu'nun 51 inci maddesinin (y) fıkrasının yürürlüğünü durdurmuştur.

Bunun üzerine 12.08.2003 tarih ve 25197 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan 4969 sayılı Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun 7 nci maddesiyle 3030 sayılı Kanuna eklenen “Geçici Madde 9” ile 2003 yılı Şubat ayı gelirlerinin dağıtımından başlamak üzere 3030 sayılı Kanunun 18 inci maddesinin birinci fıkrasının (b) bendinde yer alan ve halen “% 4.1” olarak uygulanan pay oranının “% 3.5” olarak uygulanması yolunda yeni bir düzenleme yapılmıştır.

Anayasa'nın 127'nci maddesinin son fıkrasının son cümlesinde; mahalli idarelere görevleri ile orantılı gelir kaynakları sağlanır, hükmü bulunmaktadır. Merkezî yönetimin, yerel yönetimlerin görevlerini gereği gibi yerine getirebilmelerini sağlamada onlara yardımcı olması ve karşılıklı bağ ve ilişkileri bu doğrultuda düzenlemesi ve onlara görevleri ile orantılı gelir kaynakları bulması, bu hükmün gereğidir.

Söz konusu Geçici Madde 9'da yapılan düzenleme, yerel yönetim gelirlerinde düşmeye yol açtığı için, yerel yönetimlerin yerine getirmekle yükümlü oldukları kamu hizmetlerinin de aksamasına neden olacak niteliktedir ve Anayasa'nın 127 inci maddesinin son fıkrasına aykırıdır.

Söz konusu düzenlemenin Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı ile uyum halinde olduğu söylenemez. Bilindiği gibi, 3723 sayılı Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartının Onaylanmasının Uygun Bulunduğuna Dair Kanun 08.05.1991 tarihinde kabul edilerek 21.05.1991 tarih ve 20877 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanmıştır. Bakanlar Kurulu, Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartını, 06.08.1992'de 92/3398 sayılı Karar ile onaylamış ve Bakanlar Kurulu Kararı 3.10.1992 tarih ve 21364 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanmıştır.

Yerel Yönetimler Özerklik Şartının, Yerel Makamların Mali Kaynakları başlıklı 9 uncu maddesinde de; ulusal ekonomik politika çerçevesinde, yerel makamlara kendi yetkileri dahilinde serbestçe kullanabilecekleri yeterli mali kaynakların sağlanacağı, yerel makamların mali kaynaklarının Anayasa ve kanunla belirlenen sorumluluklarla orantılı olacağı hükümleri yer almaktadır.

Geçici madde 9 ile getirilen düzenleme, yerel yönetim gelirlerinde yerine getirmeleri zorunlu hizmetlerle orantılı gelir sağlanmasına olanak bırakmayacak bir düşüşe neden olduğu için söz konusu şartın da gereklerini yerine getirmemektedir.

Bütçelerini ve yatırımlarını mevcut gelir kaynaklarını göz önünde tutarak planlayan ve uygulamaya başlayan yerel yönetimlerin aynı bütçe yılında gelirlerinde azalma meydana getirecek uygulamalar ve yeni yasal düzenlemeler, yerel yönetimlerin yerine getirmek zorunda oldukları kamu görevlerinde aksamalara neden olacaktır.

Yerel yönetimlerin üstlendikleri yükümlülükleri zamanında, uygun bir şekilde yerine getirmesinin ve gelirlerinin sürekliliği ile düzenliliğinin yaşamsal önemi vardır. Yerel yönetimlere yeterli mali kaynak sağlanması anayasal bir zorunluluktur. Geçici madde 9 ile bu anayasal zorunluluğa aykırı bir düzenleme yapılmıştır.

Diğer yandan yerel yönetimlerin bütçelerini ve yatırımlarını mevcut yasalarda gösterilen gelir kaynaklarına dayanarak planlamalarından ve bunları uygulamaya koymalarından sonra, aynı bütçe yılı içinde yasalarda bu gelir kaynaklarını azaltıcı değişiklikler yapılması, Anayasa'nın 2 nci maddesinde yer alan hukuk devleti ilkesinin temel unsurları olan hukuk güvenliği ve hukuk istikrarına da aykırı bir durumdur.

Anayasa'da yer alan hukuk devleti ilkesi, Anayasa'nın temel ilkelerinden biridir. Hukuk devleti; yönetilenlere hukuk güvenliği sağlayan, adaletli bir hukuk sistemine dayanan devlet düzeninin adıdır. Hukuka güvenin, kamu düzeninin ve istikrarın korunması hukuk devleti ilkesine bağlılık ile mümkündür.

Hukuk devleti kavramını ortadan kaldırıcı nitelikte sonuçlara yol açan uygulamalar Anayasa'nın 2 nci maddesinde açıklanan "Türkiye Cumhuriyeti sosyal bir hukuk devletidir." hükmüne aykırılık oluşturacağı gibi toplumsal kararlılığı hukuksal güvenceyi ortadan kaldırır, belirsizlik ortamına neden olur ve kabul edilemez. Anayasa'nın herhangi bir hükmüne aykırı bir düzenlemenin Anayasa'nın üstünlüğü ve bağlayıcılığı ilkelerini ifade eden Anayasa'nın 11 inci maddesi ile bağdaşması da beklenemez.

Yukarıda açıklanan nedenlerle, 3030 sayılı Büyük Şehir Belediyelerinin Yönetimi Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamenin Değiştirilerek Kabulü Hakkında Kanuna 4969 sayılı Kanunun 7 nci maddesiyle eklenen Geçici Madde 9; Anayasa'nın 2 nci maddesindeki hukuk devleti ve Anayasa'nın 11 inci maddesindeki Anayasa'nın bağlayıcılığı ve üstünlüğü

ilkelerine ve Anayasa'nın 127 nci maddesinin son fıkrasının son cümlesindeki; mahalli idarelere görevleri ile orantılı gelir kaynakları sağlanır ilkesine açıkça aykırı olup, iptali gerekir.

3) 4969 Sayılı Kanunun 10 uncu Maddesinin (a) Fıkrasının 4749 Sayılı Kanunun 9 uncu Maddesinin Sonuna Eklediği Fıkranın Üçüncü Cümlesinin Anayasa'ya Aykırılığı.

4969 Sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin (a) fıkrasının 4749 sayılı Kanunun 9 uncu maddesinin sonuna eklendiği fıkranın üçüncü cümlesinde, söz konusu fıkranın birinci cümlesinde belirtilen andlaşmaların Bakanlar Kurulu Kararı ile yürürlüğe gireceği hükmü yer almaktadır.

Anayasa'nın 90 ıncı maddesine bakıldığında, milletlerarası andlaşmaların onaylanması yetkisinin yasama ve yürütme organları arasında paylaştırıldığı görülmektedir.

Andlaşmaları onaylamaya yetkili makam, Cumhurbaşkanıdır. Anayasa'nın 104 üncü maddesinin ikinci fıkrasının (b) bendinde, milletlerarası andlaşmaları onaylamak ve yayımlamak yetkisi Cumhurbaşkanının yetki ve görevleri arasında sayılmaktadır.

Cumhurbaşkanının onay yetkisini kullanabilmesi, kural olarak, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin onaylamayı bir kanunla uygun bulmasına bağlıdır.

90 ıncı maddenin ikinci ve üçüncü fıkralarında ise bu kuralın istisnalarına yer verilmiştir.

90 ıncı maddenin ikinci fıkrasına göre, ekonomik, ticari veya teknik ilişkileri düzenleyen ve süresi bir yılı aşmayan andlaşmalar, Devlet Maliyesi bakımından bir yüklenme getirmemek, kişi hallerine ve Türklerin yabancı memleketlerdeki mülkiyet haklarına dokunmamak koşuluyla yayımlanma ile yürürlüğe girer ve bu andlaşmalar, yayımlarından başlayarak iki ay içinde Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin bilgisine sunulur.

Anayasa'nın 90 ıncı maddenin üçüncü fıkrasında yer alan istisna ise, yürütme organını Türkiye Büyük Millet Meclisine bilgi vermek yükümlülüğünden de kurtarmakta, hatta bazı durumlarda bir andlaşmayı yayımlanmadan da yürürlüğe koyma imkanını vermektedir. 90 ıncı maddesi üçüncü fıkrasına göre, "Milletlerarası bir andlaşmaya dayanan uygulama andlaşmaları ile kanunun verdiği yetkiye dayanarak yapılan ekonomik, ticari, teknik ve idari andlaşmaların Türkiye Büyük Millet Meclisince uygun bulunmaları zorunluluğu yoktur; ancak, bu fıkraya göre yapılan ekonomik, ticari veya özel kişilerin haklarını ilgilendiren andlaşmalar, yayımlanmadan yürürlüğe konulamaz."

4969 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin (a) fıkrasının 4749 sayılı Kanunun 9 uncu maddesine eklediği fıkranın üçüncü cümlesinde, söz konusu fıkranın birinci cümlesinde belirtilen andlaşmaların Bakanlar Kurulu Kararı ile yürürlüğe gireceği bildirilmiş ve Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin andlaşmanın onaylanmasını bir kanunla uygun bulmasına gerek bırakmayan bir düzenleme yapılmıştır.

Ancak bu düzenleme, 90 ıncı maddenin birinci fıkrasındaki kuralın istisnalarını gösteren Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin ikinci ve üçüncü fıkrasında belirtilen hallerle uyumlu değildir.

Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 3 üncü fıkrasında belirtilen istisna, savunma ve güvenlik amaçlı hibe ve yardımlar ile ilgili andlaşmaları içermemektedir.

Bu nedenle 4749 sayılı Kanunun 9 uncu maddesine eklenen fıkranın birinci cümlesinde yer alan andlaşmaların, Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 3 üncü fıkrasında belirtildiği gibi, sadece Bakanlar Kurulu Kararı ile yürürlüğe sokulabilmesi düşünülemez.

Bu tür andlaşmaların hibe ve yardım niteliğine dayanılarak ekonomik bir karakter taşıdıklarının öne sürülmesi de Anayasa'ya uygunluğu sağlamak bakımından durumda bir değişiklik yapmaz. Bunun nedeni, Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 3 üncü fıkrasında kanunun verdiği yetkiye dayanılarak yapılan ekonomik nitelikteki andlaşmaların yayımlanmadan yürürlüğe konulamayacağını bildirilmiş olmasıdır.

4749 sayılı Kanunun 9 uncu maddesine eklenen fıkranın üçüncü cümlesine ise yayımla yürürlüğe girmekten değil, Bakanlar Kurulu Kararı ile yürürlüğe girmekten söz edilmektedir.

4749 sayılı Kanunun 9 uncu maddesine eklenen fıkranın üçüncü cümlesinde yer alan hükmün Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin ikinci fıkrasında yer alan istisnanın kapsamına girip giremeyeceği hususu incelendiğinde, bunun da imkansız olduğu görülmektedir.

Çünkü, 90 ıncı maddenin ikinci fıkrasına giren hallerde de, andlaşmanın yayımla yürürlüğe konulabileceği bildirilmiştir. Halbuki söz konusu yeni fıkranın üçüncü cümlesinde, andlaşmanın yayımlanma ile yürürlüğe girmesi ilkesinden uzaklaşmış ve Bakanlar Kurulu Kararı ile yürürlüğe girmesine olanak tanınarak, 90 ıncı maddenin ikinci fıkrasındaki kuralın dışına çıkmıştır.

Diğer taraftan söz konusu yeni fıkranın getirdiği düzenlemede, Türk kanunlarına değişiklik getiren andlaşmaların kapsam dışı olduğuna ilişkin herhangi bir kayıt getirilmeyerek, bu tür andlaşmalar açısından Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 4 üncü fıkrasına aykırı düşecek durumlara zemin hazırlanmıştır.

Bu tablo 4969 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin (a) fıkrasının 4749 sayılı Kanunun 9 uncu maddesine eklediği fıkranın üçüncü cümlesinin, uluslararası andlaşmaların onaylanmasında uyulacak genel kuralı gösteren Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin birinci fıkrası ile 104 üncü maddesinin ikinci fıkrasının (b) bendinde yer alan “milletlerarası andlaşmaları onaylamak ve yayımlamak” cümlesine; Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 1 inci fıkrası ile 104 üncü maddesinin ikinci fıkrasındaki genel kuralın istisnalarını gösteren Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin ikinci ve üçüncü fıkralarına; Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 4 üncü fıkrasına aykırı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Anayasa'nın herhangi bir hükmüne aykırı bir düzenlemenin Anayasa'nın 11 inci maddesinde yer alan Anayasa'nın üstünlüğü ve bağlayıcılığı ve dolayısı ile Anayasa'nın 2 nci maddesinde yer alan hukuk devleti ilkesi ile bağdaşması düşünülemez.

Anayasa'nın 2, 11, 90/1, 90/2, 90/3, 90/4 üncü maddelerine ve 104 üncü maddesinin ikinci fıkrasının (b) bendine aykırı olan söz konusu fıkranın üçüncü cümlesinin iptali gerekmektedir.

4) 4969 Sayılı Kanunun 10 uncu Maddesinin (c) Fıkrasının Değiştirdiği 4749 Sayılı Kanunun 17 nci Maddesinin (B) Fıkrasının Birinci Paragrafında Yer Alan “05.05.1969 Tarihli

ve 1173 Sayılı Milletlerarası Münasebetlerin Yürütülmesi ve Koordinasyonu Hakkında Kanun İle 31.05.1963 Tarihli ve 244 Sayılı Andlaşmaların Yapılması, Yürürlüğü ve Yayınlanması İle Bazı Andlaşmaların Yapılması İçin Bakanlar Kuruluna Yetki Verilmesi Hakkında Kanun” İbaresinin Anayasa'ya Aykırılığı

1173 ve 244 sayılı Kanunlar, Anayasa'nın 90 ve 104 üncü maddelerinde sayılan esaslar dairesinde uluslararası andlaşmaların yapılmasına ilişkin kuralları getirmekte; dolayısı ile Anayasa ilkelerini yasa düzeyinde yaşama geçirmektedir. Bu Kanunların 4749 sayılı Kanuna aykırı hükümlerinin uygulanmaması halinde, 4749 sayılı Kanuna dayanılarak yapılacak andlaşmaların Anayasa'nın 90 ve 104 üncü maddelerine aykırı bir görünümde gerçekleşmesine imkan açılacak ve özellikle Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından kanunla uygun bulunması gereği olmaksızın onaylanan andlaşmalar bakımından, onaylamayı uygun bulan bir kanun olmadığından Anayasa yargısına başvurmak olanağı da söz konusu olmayacağı için herhangi bir yargısal denetim yapılamayacaktır.

Bu durum, hukuk düzenimizin Anayasa'ya aykırı biçimde yapılacak andlaşmalarla, Anayasa'ya aykırı bir görünüm almasına ve Anayasa'nın 2 nci maddesinde yer alan hukuk devleti adı verilen yönetimin temeli olan hukukun üstünlüğü ilkesi ile Anayasa'nın 11 inci maddesinde yer alan üstünlüğü ve bağlayıcılığı ilkelerinin etkisizleştirilmesine neden olacaktır.

Anayasa'nın 90 ıncı maddesinde ifade edilen ilkelerin ve 104. maddesinin 2 nci fıkrasının (b) bendinde uluslararası andlaşmaların onayı ve yayımı için Cumhurbaşkanına verilen yetkilerin yaşama geçmesini engelleyen, bu suretle Anayasa'nın 90 ve 104 üncü maddelerinin uygulanma imkanını ortadan kaldıran, Anayasa'nın 2 ve 11 inci maddelerindeki ilkelerin etkisizleştirilmesine imkan hazırlayan söz konusu ibarenin iptali gerekmektedir.

5) 4969 Sayılı Kanunun 10 uncu Maddesinin (c) Fıkrasının 4749 Sayılı Kanunun 17 nci Maddesine Eklediği (C) Fıkrasının Anayasa'ya Aykırılığı

4969 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin (c) fıkrasının, 4749 sayılı Kanunun 17 nci maddesine eklediği (C) fıkrasında, 4749 sayılı Kanun gereği imzalanan andlaşmaların Resmi Gazete'de yayımlanmayacağı belirtilmiştir.

Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin birinci fıkrasında uluslararası andlaşmaların onaylanmasının, Türkiye Büyük Millet Meclisince onaylanmanın bir kanunla uygun bulunmasına bağlı olduğu kuralı yer almakta; Anayasa'nın 104 üncü maddesinin ikinci fıkrasının (b) bendinde ise, TBMM andlaşmanın onaylanmasını bir kanunla uygun bulduktan sonra, andlaşmayı onay ve yayım, yetki ve görevini Cumhurbaşkanına vermektedir.

Bu ana kuralın istisnaları ve bu bağlamda hangi tür andlaşmalar için yayım zorunluluğu bulunduğu, Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 2, 3 ve 4 üncü fıkralarında gösterilmiştir.

Örneğin, kanunun verdiği yetkiye dayanılarak yapılan ekonomik, ticari veya özel kişilerin haklarını ilgilendiren andlaşmaların, Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 3 üncü fıkrasına göre yayımlanmadan yürürlüğe konulması düşünülemez. Aynı durum Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 4 üncü fıkrasında yer alan Türk kanunlarına değişiklik getiren andlaşmalar için de geçerlidir.

Söz konusu (c) fıkrasında, 4749 sayılı Kanunun kapsamına giren tüm andlaşmaların, Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 2 nci, 3 üncü ve 4 üncü fıkrasında yer alan ve yayımı zorunlu olan türdekiler dışlanmadan, yayımlanmayacağını bildirilmesi, bu tür yayımı zorunlu andlaşmalar açısından bu fıkrayı, Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 3 üncü fıkrasına aykırı bir görünüme taşımaktadır.

Anayasa'nın herhangi bir hükmüne aykırı bir düzenlemenin Anayasa'nın 11 inci maddesinde yer alan Anayasa'nın bağlayıcılığı ve üstünlüğü ilkeleri ve dolayısı ile Anayasa'nın 2 nci maddesinde yer alan hukuk devleti ilkesi ile bağdaşması düşünülemez.

Uluslararası andlaşmaların onaylanması ve yayımı konusunda genel kuralı koyan Anayasa'nın 90 ıncı maddesinin 1 inci fıkrası ile 4 üncü fıkrasına, 104 üncü maddesinin ikinci fıkrasının (b) bendine ve 90 ıncı maddenin 2 ve 3 üncü fıkralarında gösterilen yayım zorunluluklarına aykırı bir düzenleme getiren söz konusu (C) fıkrasının iptali gerekmektedir.

6) 4969 Sayılı Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun Geçici Madde 3'ünün İkinci Fıkrasının Anayasa'ya Aykırılığı

4969 sayılı Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun Geçici 3 üncü maddesinin ikinci fıkrası ile, 2003 yılı sonuna kadar, 29.07.1970 tarihli ve 1319 sayılı Emlak Vergisi Kanununun geçici 19 uncu maddesinde yer alan “% 5” pay oranının “% 4.5” olarak uygulanması hükme bağlanmıştır.

Bilindiği gibi, 2003 Mali Yılı Bütçe Kanununun 51. maddesinin (y) fıkrasında yapılan düzenleme ile 29.07.1970 tarihli ve 1319 sayılı Kanunun geçici 19 uncu maddesinde yer alan “% 5” pay oranının “% 4.5” olarak uygulanması hükme bağlamıştır.

CHP, Bütçe Kanununun bu hükmünün Anayasa'ya aykırılığını ileri sürerek bu maddenin yürürlüğünün durdurulmasını ve iptalini talep etmiş ve Anayasa Mahkemesi de, E. 2003/41, K. 2003/8 (Yür.Dur.) ve 17.7.2003 tarihli Kararı ile 2003 Mali Yılı Bütçe Kanunu'nun 51 inci maddesinin (y) fıkrasının yürürlüğünü durdurmuştur.

Bunun üzerine 12.08.2003 tarih ve 25197 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan 4969 sayılı Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun; Geçici Madde 3'ün ikinci fıkrasında yapılan düzenlemeyle, 1319 sayılı Kanunun geçici 19 uncu maddesinde yer alan “% 5” pay oranının “% 4.5” olarak uygulanması doğrultusunda yeni bir düzenleme yapılmıştır.

Anayasa'nın 127 nci maddesinin son fıkrasının son cümlesinde; mahalli idarelere görevleri ile orantılı gelir kaynakları sağlanır, hükmü bulunmaktadır. Anılan idarelerin yerine getirmek zorunda oldukları kamu hizmetleri için sürekli ve düzenli gelir kaynaklarına kavuşturulmaları şarttır. Merkezî idarenin, mahallî idarelerin görevlerini gereği gibi yerine getirebilmelerini sağlamada onlara yardımcı olması ve karşılıklı bağ ve ilişkileri bu doğrultuda düzenlemesi ve onlara görevleri ile orantılı gelir kaynakları bulması gerekmektedir.

Geçici Madde 3'ün ikinci fıkrası ile getirilen düzenleme bu gereği karşılayamadığı için Anayasa'nın 127 nci maddesinin son fıkrasına aykırıdır.

Söz konusu düzenlemenin Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartına da uygun olduğu söylenemez. Bilindiği gibi, 3723 sayılı Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartının

Onaylanmasının Uygun Bulunduğuna Dair Kanun 08.05.1991 tarihinde kabul edilerek 21.05.1991 tarih ve 20877 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanmıştır. Bakanlar Kurulu, Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartını, 06.08.1992'de 92/3398 sayılı Karar ile onaylamış ve Bakanlar Kurulu Kararı 03.10.1992 tarih ve 21364 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanmıştır.

Yerel Yönetimler Özerklik Şartının, Yerel Makamların Mali Kaynakları başlıklı 9 uncu maddesinde; ulusal ekonomik politika çerçevesinde, yerel makamlara kendi yetkileri dahilinde serbestçe kullanabilecekleri yeterli mali kaynaklar sağlanacağı, yerel makamların mali kaynaklarının Anayasa ve kanunla belirlenen sorumluluklarla orantılı olacağı hükümleri yer almaktadır.

Yapılan düzenleme, yerel yönetimlerin gelirlerini yerine getirmekle görevli oldukları hizmetleri yerine getirmelerine olanak bırakmayacak ölçüde azalttığı için söz konusu şarta aykırı bir nitelik taşımaktadır.

Bütçelerini ve yatırımlarını mevcut gelir kaynaklarını göz önünde tutarak planlayan yerel yönetimlerin gelirlerinde azalma meydana getirecek uygulamalar ve yeni yasal düzenlemeler, yerel yönetimlerin yerine getirmek zorunda oldukları kamu görevlerinde aksamalara neden olacaktır.

Diğer yandan yerel yönetimlerin bütçelerini ve yatırımlarını mevcut yasalarda gösterilen gelir kaynaklarına dayanarak planlamalarından ve bunları uygulamaya koymalarından sonra, aynı bütçe yılı içinde yasalarda bu gelir kaynaklarını azaltıcı değişiklikler yapılması, Anayasa'nın 2 nci maddesinde yer alan hukuk devleti ilkesinin temel unsurları olan hukuk güvenliği ve hukuk istikrarına da aykırı bir durumdur.

Anayasa'da yer alan hukuk devleti ilkesi, Anayasa'nın temel ilkelerinden biridir. Hukuk devleti; yönetilenlere hukuk güvenliği sağlayan, adaletli bir hukuk sistemine dayanan devlet düzeninin adıdır. Hukuka güvenin, kamu düzeninin ve istikrarın korunması hukuk devleti ilkesine bağlılık ile mümkündür.

Hukuk devleti kavramını ortadan kaldırıcı nitelikte sonuçlara yol açan uygulamalar Anayasa'nın 2 nci maddesinde açıklanan "Türkiye Cumhuriyeti sosyal bir hukuk devletidir." hükmüne aykırılık oluşturacağı gibi toplumsal kararlılığı hukuksal güvenceyi ortadan kaldırır, belirsizlik ortamına neden olur ve kabul edilemez. Anayasa'nın herhangi bir hükmüne aykırı bir düzenlemenin Anayasa'nın üstünlüğü ve bağlayıcılığı ilkelerini ifade eden Anayasa'nın 11 inci maddesi ile bağdaşması da beklenemez.

Yukarıda açıklanan nedenlerle, 2003 yılı sonuna kadar, 29.07.1970 tarihli ve 1319 sayılı Emlak Vergisi Kanunu'nun Geçici 19 uncu maddesinde yer alan % 5 pay oranının % 4.5 olarak uygulanmasını hükme bağlayan Geçici Madde 3'ün ikinci paragrafı, Anayasa'nın 2 nci maddesindeki hukuk devleti ve Anayasa'nın 11 inci maddesindeki Anayasa'nın bağlayıcılığı ve üstünlüğü ilkelerine ve Anayasa'nın 127 nci maddesinin son fıkrasının son cümlesindeki; mahalli idarelere görevleri ile orantılı gelir kaynakları sağlanır ilkesine açıkça aykırı olup, iptali gerekir.

IV. YÜRÜRLÜĞÜ DURDURMA İSTEMİNİN GEREKÇESİ

Anayasa'ya açıkça aykırı olan 4969 sayılı Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun;

- 6 ncı maddesinin, 02.02.1981 tarih ve 2380 sayılı Kanuna eklediği Geçici Madde 4'ün,

- 7 nci maddesinin 27.06.1984 tarih ve 3030 sayılı Kanuna eklediği Geçici Madde 9'un,

- Geçici Madde 3'ünün ikinci fıkrasının, uygulanması yerel yönetim gelirlerinin önemli ölçüde azalmasına ve yerine getirilmesi gereken kamu hizmetlerinin aksamasına yol açacak, sonradan giderilmesi güç veya olanaksız durum ve zararlar doğacaktır. Bu tür durum ve zararların önlenmesi için, söz konusu hükümlerin yürürlüğünün durdurulması gerekmektedir.

Diğer yandan 4969 sayılı Kanunun:

- 10 uncu maddesinin (a) fıkrasının 4749 sayılı Kanunun 9 uncu maddesinin sonuna eklediği fıkranın üçüncü cümlesinin,

- 10 uncu maddesinin (c) fıkrasının değiştirdiği 4749 sayılı Kanunun 17 nci maddesinin (B) fıkrasının birinci paragrafındaki “05.05.1969 tarihli ve 1173 sayılı Milletlerarası Münasebetlerin Yürütülmesi ve Koordinasyonu Hakkında Kanun ile 31.05.1963 tarihli ve 244 sayılı Andlaşmaların Yapılması,Yürürlüğü ve Yayınlanması ile Bazı Andlaşmaların Yapılması İçin Bakanlar Kuruluna Yetki Verilmesi Hakkında Kanun” ibaresinin,

- 10 uncu maddesinin (c) fıkrasının 28.3.2002 tarihli ve 4749 sayılı Kamu Finansmanı ve Borç Yönetiminin Düzenlenmesi Hakkında Kanunun 17 nci maddesine eklediği “C” fıkrasının, uygulanması Anayasa'ya aykırı andlaşmaların yapılmasına ve bu şekilde giderilmesi güç veya olanaksız durum ve zararlar doğmasına yol açacaktır. Bu tür zarar ve durumların önlenmesi için bu hükümlerin yürürlüğünün durdurulması gerekmektedir.

V. SONUÇ VE İSTEM

31.07.2003 tarihli ve 4969 sayılı Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun:

1- (a) 6 ncı maddesinin 02.02.1981 tarih ve 2380 sayılı Kanuna eklediği Geçici Madde 4'ün, Anayasa'nın; 2 , 11 ve 127 nci maddelerine,

(b) 7 nci maddesinin, 27.06.1984 tarih ve 3030 sayılı Kanuna eklediği Geçici Madde 9'un, Anayasa'nın; 2 , 11 ve 127 nci maddelerine,

(c) 10 uncu maddesinin (a) fıkrasının 4749 sayılı Kanunun 9 uncu maddesinin sonuna eklediği fıkranın üçüncü cümlesinin, Anayasa'nın 2 ve 11 inci maddelerine, 90 ncı maddesinin 1, 2, 3 ve 4 üncü fıkralarına, 104 üncü maddesinin 2 nci fıkrasının (b) bendine,

(d) 10 uncu maddesinin (c) fıkrasının değiştirdiği 4749 sayılı Kanunun 17 nci maddesinin (B) fıkrasının birinci paragrafındaki “05.05.1969 tarihli ve 1173 sayılı Milletlerarası Münasebetlerin Yürütülmesi ve Koordinasyonu Hakkında Kanun ile 31.05.1963 tarihli ve 244 sayılı Andlaşmaların Yapılması,Yürürlüğü ve Yayınlanması ile Bazı Andlaşmaların Yapılması İçin Bakanlar Kuruluna Yetki Verilmesi Hakkında Kanun” ibaresi, Anayasa'nın 2, 11 ve 90 ncı maddelerine ve 104 üncü maddesinin 2 nci fıkrasının (b) bendine,

Esas Sayısı : 2003/86

Karar Sayısı : 2004/6

(e) 10 uncu maddesinin (c) fıkrasıyla 28.3.2002 tarihli ve 4749 sayılı Kamu Finansmanı ve Borç Yönetiminin Düzenlenmesi Hakkında Kanunun 17 nci maddesine eklenen “C” fıkrasının, Anayasa'nın 2 ve 11 inci maddelerine, 90 ıncı maddesinin 1, 2, 3 ve 4 üncü fıkralarına ve 104 üncü maddesinin 2 nci fıkrasının (b) bendine,

(f) Geçici Madde 3'ün ikinci fıkrasının, Anayasa'nın 2, 11 ve 127 nci maddesinin son fıkrasına aykırı oldukları için iptallerine,

2- İptal davası sonuçlanıncaya kadar bunların yürürlüklerinin durdurulmasına karar verilmesine ilişkin talebimizi saygı ile arz ederiz.””